

Arrest

nr. 157 709 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2015 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 december 1979.

Op 25 augustus 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 19 februari 2010 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 12 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van de persoon die verklaart te heten: S., A. S. [...], Nationaliteit: Nigeria, Geboortedatum: 17.12.1979, Geboorteplaats: Lagos, Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]"

Reden van de beslissing:

Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokkene vreemdeling heeft op 08.12.08, in illegaal verblijf, een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent om gemachtigd te worden tot het afleggen van een beëdigde verklaring ter vervanging van zijn geboorteakte en een akte van bekendheid om te kunnen huwen in België. Hij legde hiervoor een paspoort voor en een verklaring waaruit bleek dat zijn geboorteakte onvindbaar was in Nigeria. Bij vonnis van 30.04.2009 (ARV 08/2568/B) werd dit verzoek hem ingewilligd door de rechtbank van eerste aanleg.

De betrokkene huwde inderdaad op 13.07.09 te Gent met de Hongaarse onderdane Mevr T., A. [...] die verblijfsgerechtigd was in het Rijk. De betrokkene diende op 25.08.09 in functie van zijn echtgenote een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan en legde daarvoor het bewijs van zijn huwelijk in het bezit van een attest van immatriculatie op dezelfde dag. Hij verkreeg een F kaart op 19.02.2010 die verlengd werd tot 27.01.2020.

Op 17.06.11 werd hij vader van S., L. A. [...], van Hongaarse nationaliteit.

Uit het rapport van de Federale gerechtelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden/documenten van indiending van een aanvraag van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie geen authentiek document is. De MRZ code is niet correct, aldus kan het document nooit rechtsgeldig afgeleverd zijn.

Uit het verzoekschrift tot machtiging tot het afleggen van een beëdigde verklaring ter vervanging van zijn geboorteakte en een akte van bekendheid blijkt dat hij ter staving van zijn identiteit een paspoort met nummer A1563695. Indien hij dit niet authentiek paspoort gebruikt heeft voor het verkrijgen van de beëdigde verklaring om te kunnen huwen staat de identiteit van de betrokkene op geen enkele manier vast. Daaruit voortvloeiend staat ook niet vast of er voor de betrokkene geen beletsel was om te huwen met Mevr T. . [...]"

Indien hij toch een authentiek paspoort heeft voorgelegd bij de aanvraag tot machtiging tot het afleggen van een verklaring onder eed ter vervanging van de geboorteakte heeft hij dit document bewust en om onbekende reden verborgen gehouden voor de Belgische migratiediensten bij de indiending van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Wat er ook van zij, minstens heeft de betrokkene een niet authentiek paspoort voorgelegd ter staving van zijn identiteit en dus ter staving van zijn verwantschap met Mevr T. [...]. Zonder paspoort kon hij immers niet aantonen dat hij de persoon was die volgens de huwelijksakte met Mevr T. [...]. Zonder paspoort kon hij immer niet aantonen dat hij de persoon was die volgens de huwelijksakte met Mevr T. [...] gehuwd is. Als een gevolg staat vast dat het gebruik van het niet authentieke paspoort beslissend was voor de erkenning van het verblijfsrecht van de betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Ook meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande de door hem neergelegde paspoorten.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen/zijn verdediging weer te geven.

Dat verzoeker volledig ter goeder trouw is. Dat immers door de consul van de Nigeriaanse ambassade te Brussel, Mr. S. U. [...], op 15 juli 2015 werd bevestigd dat de twee paspoorten van verzoeker met nummer A1563695 en met nummer A02423939 wel degelijk correct zijn en dat de geboortedatum en de geldigheidsdatum van de MRZ code van het paspoort met nummer A1563695 wel degelijk correct zijn, wat bevestigd is door de Immigratiedienst (cf. stuk 2).”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivatie van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij meent dat haar onvoldoende de mogelijkheid is verschaft om haar verweer/argumenten te formuleren. De verzoekende partij brengt stukken bij waaruit zou blijken dat de door haar voorgelegde paspoorten wel degelijk correct zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 19.02.2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, in haar hoedanigheid als echtgenoot van een Unieburger.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

[...]

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de Federale Politie op 16.04.2015 werd vastgesteld dat het paspoort met nummer A1563695 op naam van de verzoekende partij vals of vervalst is, waarbij volgende anomalieën werden vastgesteld:

“Bij controle van de kleurenkopie van het Nigeriaanse paspoort stellen we vast dat de MRZ (Machine Readable Zone) niet correct is, de controlegetallen van de geboorte- en geldigheidsdatum zijn foutief.”

Gelet op voormelde objectieve vaststelling door de Federale Politie werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geenszins kennelijk onredelijk vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging een vals/vervalst document heeft voorgelegd, dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat zij niet op afdoende wijze haar verweer/argumenten heeft kunnen formuleren, benadrukt verweerder dat de hoorplicht -zoals verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie- niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C- 287/02, *Jurispr. blz. I - 5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C - 141/08 P, *Jurispr. blz. I - 9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbabian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Het loutere feit dat door de verzoekende partij kopie van een e-mailbericht dd. 15.07.2015 wordt voorgelegd, volstaat niet om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de gespecialiseerde dienst van de Federale Politie, dewelke vaststelde dat het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort vervalst of vals moet zijn, gelet op de vastgestelde anomalieën.

Overigens dateert het door de verzoekende partij bijgebrachte stuk van ruim na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er hoe dan ook geen rekening mee had kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de *Vreemdelingenwet*.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

“

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar verweernota aanhaalt, wordt niet de schending van artikel 41 van het Handvest aangehaald, maar wel van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij betoogt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord door de verwerende partij aangaande de door haar neergelegde paspoorten.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt op de toepassing van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt: *“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”*

Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoekende partij op meer dan geringe wijze in haar belangen aantast. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze eveneens is gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, met name dat zij gebruik zou gemaakt hebben van een vals paspoort en dat voormeld paspoort doorslaggevend was om het verblijf toe te kennen.

De Raad wijst er op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

In dit verband wijst de verzoekende partij op een schrijven van de ambassade van Nigeria waarin S.U, *“minister (Consular, culture and information)”* stelt dat de immigratiediensten van de ambassade opzoeken in hun database hebben gedaan en bevestigen dat de informatie opgenomen op de documenten correct is. Dit gegeven is des te mee relevant, daar uit het schrijven van de federale politie van 16 april 2015 blijkt dat de federale politie *in casu* haar onderzoek van de Machine Readable Zone heeft uitgevoerd aan de hand van een kleurenkopie en niet aan de hand van de originele documenten.

De verzoekende partij beperkt haar kritiek zodoende niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan aannemelijk is dat zij het bestuur – dat er blijkens de bestreden beslissing van uit gaat dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort – mits naleving van de hoorplicht, er mogelijk hadden toe kunnen brengen om een andere beslissing te nemen. De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij het bestuur.

Voorts wijst de Raad erop dat het eerste paspoort dat de verzoekende partij heeft neergelegd, met name bij haar oorspronkelijke aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, reeds werd onderworpen aan een controle. Uit een synthesesedocument van 14 december 2009 opgesteld naar aanleiding van een gesprek met het bureau opsporingen wordt verklaard *“Dhr. G. [...] heeft de foto's voor terugkeervisum aanvraag vergeleken met de foto's afgeleverd voor vestigings-*

aanvraag (ABC-formulier). Voor hem is er geen sprake van fraude tov de originele documenten afgegeven op gemeentebestuur."

Het niet horen van de verzoekende partij heeft *in casu* dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de deze beslissing met zich mee brengt.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is *in casu* aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS